

ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΑΣΜΑ ΚΕΡΑΣΟΥΝΤΟΣ.

Ὁ ὑπὸ νεάνιδος ἀπατηθεὶς νέος.

—οοο—

Ἑταῖρος (α) καὶ λιγερὴ (β) πᾶν ὄλον τὸν πο-
[ταμόν.Ἑταῖρος (β2) ἐπέρασεν, κ' ἡ κόρη κ (γ) ἐπόρε-
[σεν (δ).—«Πέρασόν (ε) με, ἔταίρε, τὸ τσαρκοῦλι (ε2) μ'
[δίδω (ς) σε».—«Τὸ τσαρκοῦλ' τ' ἐσόν (ζ) ἄς ἔρ (η), ἄλλο
[τάγμαρ (θ) τάξον με (ι)».—«Ἀς τὴν ψῆ (κ) μ' κί' ἄρ ἕτερα (λ) τ' ἄλλα
[οὔλα (μ) δίδω σε».

Τὴν κόρην ἀνέρπαξεν, καὶ πέραν τὴν ἔφερεν.

—«Δός με, κόρη, γτ' ἔταξες, τὴν φιλιὰν (ρ) γτ'
[ἐτάγαμε (λ)».—«Ἐμπρὸν μου (ι) λειβάδα εἰν' πᾶμ' ἀκεῖ
[(ο) καὶ δίδω σ' α. (π)».—«Ἐρθαμε κ' ἐξέρθαμε κ' ἐξεκαμπαρίσταμε (ππ),
Δός με, κόρη, γτ' ἔταξες, τὴν φιλιὰν γτ' ἐτάγαμε».—«Ἐμπρὸν μου ὁμάλλα εἰν' πᾶμ' ἀκεῖ καὶ
[δίδω σ' α. ».Ἐβγα, μάννα (ρ) μου γὰ ἰδῆς γάειδαρον ποῦ
[ἔγκασε (σ).Βάλτε τόναν' ες τὸ ματρίν, δόστε τον κοκκύμελα.
Λὰς (τ) γὰ τρώη, λὰς γὰ μουνδῶ (υ), λὰς τὴν
[κόρ' γὰ λησιμονῶ.

(1). ἄλλ. «καὶ ντὸ συνετάγαμε

(α) ἑταῖρος, = φίλος συνοδοιπὸρος. (β) λιγυρά. συνεκδ.
ώραία. (β2) Σημειωτέον, ὅτι ἡ ἐν. ὄν. τοῦ ἀρσ. ἀρθρου μετὰ
τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντος τῶν μὲν κυρίων ὀνομάτων συγ-
κρινάται πάντοτε, πρὸ δὲ τῶν προσηγορικῶν διαφορεῖται·
οἷον, Ἀναστάσης, ἄρτος, ἄγγελος, ἑταῖρος, ἀντὶ ὃ Ἀνα-
στάσης· καὶ ὁ ἄρτος, ὁ ἄγγελος, ὁ ἑταῖρος. Ὅτι δὲ τὸ ὁ
συνεκεράσθη μετὰ τοῦ ε φαίνεται καὶ ἀπὸ τοῦ ἀκολουθοῦ
ἡ κ ὁ ρ η. (γ) Ὡς ἀπὸ τοῦ οὐδ ἐν ἐγένετο τὸ ὅ ἐν, οὕτω
καὶ ἀπὸ τοῦ οὐκ τὸ κ, καὶ ἀπὸ τοῦ ἰων. οὐκί (=οὐχί)
τὸ κί. Καὶ τούτῃ μὲν χρῶνται πρὸ τῶν λέξεων τῶν ἀρ-
χομένων ἀπὸ συμφώνου ἢ φωνῶν τραχείων (α, ο, αυ, ου),
ὅτε αἱ δύο φωναὶ προφέρονται μετὰ συνιζήσεως· ἐκείνῃ δὲ
πρὸ τῶν λοιπῶν φωνηέντων· οἷον, κί λέγω, κί ἀκούω
κτλ. κ ἔχω, κ ἐνί κτλ. (δ) = ἐμπόρησεν. (ε) ἀμετ. μὲν
περῶ, μεταβ. δὲ περῶ, περάζω καὶ περνάζω. (ε2) Ἡ λέ-
ξις τουρκικὴ = καλύπτρα.

(ς) = δίδω. τὸ δὲ σ' καὶ γ'. πρόσωπον, δοῖς, δοῖ ἀπὸ
τοῦ δίδας, δίδοι. (ζ) = σόν. τὸ ἀρθρον περιττεύει, ὡς καὶ
ἐν ταῖς λέξεσι· τ' ἐμ ὁ ν, τ α γ γ εῖ ν (τὸ ἀγγεῖον), διότι λέ-
γουσι τὸ τ α γ γ εῖ ν (αὐλός ἐξ ἀσκοῦ δερματίνου). πληθ.
τ' ἐμ ἄ, τ' ἐσά. Ἐν Οἰνῇ δὲ (τῇ πάλαι Θερμισκύρᾳ παρὰ
τὸν Θερμῶδοντα) πόλει παραθαλασσίῳ τοῦ Εὐξείνου Πόν-
του, λέγουσι τὰ μ ἄ, τὰ σ ἄ.

(η) ἐν καὶ ἐνι, ὡς καὶ ἐν τῇ ἑλληνι λόγῳ = ἐστίν. Ἐστὶ
δὲ ἡ πρόθεσις ἐ ν, ἥτις ἐπέσχε τὸν τόπον τοῦ ἐνεστίν, ὡς

ἡ π ἄ ρ α (παρὰ) τὸν τοῦ πάρεστι. Χρῶνται δ' αὐτῇ μόνον
ἐν τῇ ἐν. ἀρ. ἐν δὲ τῇ πληθ. τῷ εἶναι. (θ) τ ἄ γ μα, τ ἄ-
ξ ις, τ ἄ ξ ι μ ο ν συνώνυμα. (ι) = ψυχή. Καὶ τὸ ζ καὶ τὸ ξ
ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ προφέρονται μετὰ τοῦ αὐτοῦ παχέως συ-
ριγμοῦ (ὡς τὸ Γαλ. ch) ὡς καὶ τὸ σ. Οὕτω δὲ προέφερον
τὸ σ καὶ οἱ Δωριεῖς (ἰδὲ Προλεγ. Μετρικῆς Ζηνοβίου Πώπ.
καὶ Σούτσια). (κ). τάζω = τάσσω = ὑπισχνομαι τινί τι.
μέσω δὲ τάγομαι ἀπὸ τοῦ ταγ. πρωτοτύπου βίβης τοῦ
τάσσω) = ὑπισχνομαι ἑμαυτὸν τινι, οἷον, τὸν ἔταξα τὸ
δεῖνα, τάγομαι εἰς τὴν Παναγίαν· ἦτοι τάσσω ἑμαυτὸν εἰς
τὴν Παναγίαν, ἵνα ὑπάγω δηλ. εἰς τὴν Παναγίαν. Ἐνταῦ-
θα δὲ τὸ ἐτάγαμε καὶ συνετάγαμε εἶναι μέσα ἀλληλοπαθῇ.
(λ) ἡ φράσις ἐλλειπτικὴ· πλήρης ἔχει ἂν οὕτως· ἀ π ὅ τ ῇ ν
ψυχῇ ν μου εἶσα κί' ἂν ἦ ναι εἶπερα, ἦτοι π λ ῇ ν
τῆς ψυχῆς μου. (μ) Ἰων. ἀντὶ ὅλα. τὸ δὲ λ α προφέρε-
ται ὑγρῶς ὡς ἂν εἴ ῃ ν ο ὕ λ α. (ν) φίλημα. (ξ) ἐμπροσθεν
ἡμῶν· ἡ δὲ μ ο υ ν παρεσθάρη ἀπὸ τῆς ἡ μ ὶ ν· λέγεται δὲ
καὶ μουνά, κατὰ τροπὴν τοῦ ω εἰς ου (ὡς τραγοῦδι ἀντὶ
τραγῶδι) καὶ τοῦ η εἰς α καὶ μετάθεσιν αὐτοῦ. (ο) ἀπὸ τοῦ
ἐπιτακτικοῦ ἢ δεικτικοῦ α καὶ ἐ κεῖ, μεθ' οὗ συνεκεράσθη,
διότι, ὅταν λείπῃ τὸ τοιοῦτο, λέγουσιν ἐ κεῖ. Οὕτω καὶ ἐ-
κεῖνος, ἀ(β)ούτος. Ἰσως τὸ α τοῦτο, ὑπερ πολλοῦ
καὶ χ α προφέρεται, εἶναι αὐτὸ τὸ ἀρκτικόν ἐπιβόημα
χά = ἰδοὺ (ἰδὲ Στοιχεῖα τῆς Ὁθωμ. Γραμμ. ὑπὸ Κωνσταν-
τίνου Ἀδοσίδου Σελ. 207. § 533). (π) = δίδω σε αὐτό.
(ππ) ἐξεκαμπαρίσταμεν σημαίνει καὶ τὸ ἐξήλθομεν καὶ τὸ
εἰσῆλθομεν εἰς κάμπον (πεδιάδα). (ρ) ἐνταῦθα λαμβάνω ἀ-
φορμὴν ἵνα σημειώσω, ὅτι τῷ αἰολικῷ μᾶ, ὑπερ ἀπαντά-
ται καὶ παρ' Αἰσχύλῳ (ἐν Ἰκετ. 885. 894 ἐκδ. Δούκα).

Μᾶ γὰ, μᾶ γὰ . .

χρῶνται ἐν Κερασούντι καὶ πολλαῖς ἄλλαις τῆς μικρᾶς Ἀ-
σίας πόλεσιν, ἀλλ' εἰς κλητικὴν μόνον πτώσιν. (') (σ). ἀπὸ
τοῦ ἡ ν ε γ κ α ἀνευ ἀναδιπλασιασμοῦ· χρῶνται δὲ αὐτῷ μό-
νον ἐν τῇ ὀριστικῇ. Ἀλλ' ἐν Νεοκαισαρίᾳ καὶ ἐνεγκον
(προστ. ἀόρ.) λέγουσι. (τ) οὐκ οἶδ' ὅθεν ἡ λέξις παρήκται.
Δοκεῖ δὲ εἶναι Τουρκικῆς καταγωγῆς. Ἔστι δὲ = εἶθε. (υ).
μουνδῶ = αἰμωδῶ καὶ μουνδῶ = αἰμωδῶ.

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ.

(*) Τὸ μᾶ λαμβάνεται καὶ ἐν εἰδὲ ἐπιφωνήματος· οὔτω
καὶ ὁ Θεόκριτος (εἰδ. ΙΕ'. 88).

Μᾶ, πόθεν ἄνθρωπος;

ΣΥΛΛΟΓΗ

λέξεων, φράσεων καὶ παροιμιῶν.

(Συνέχ. Ἰδε Φυλλ. 34.)

Σβολῶν (ἰδὲ ἀποσβολῶν). «Ἐσβολώθηκε»
τουτ. ἐσκοτίσθη δι' αἰφνιδίου προσβολῆς.

Σβῶλος ἀντὶ βῶλος. Τεμάχιον χρώματος, ἡ ἄλ-
λης τινὸς ὕλης στρογγυλοειδοῦς.

Σέκλο (εἶδος φυτοῦ). τὸ Σεῦτλον (Bette) Παζὶ
καὶ Παττάρι παρ' ἄλλοις.

Σέσουλα καὶ Σέσου.λα' παρ' ἄλλοις καὶ φράσι,

ἐργαλείον ξύλινον δι' οὗ συνάζονται τὰ σκουπίδια, καὶ δι' οὗ ἐξαντλεῖται εἰσερχομένη ἡ θάλασσα εἰς τὰς λέμβους.

Σιάζω, ἀντὶ ἰσάζω, διορθώνω, καὶ μτφρ. ἐπὶ ἀνθρώπου «τὸν ἐσίαξε» δηλ. τὸν ἐδιόρθωσεν ἢ τὸν ἐβάλεν εἰς τάξιν. «Τώρα σὲ σιάζω» (ἀπειλητικῶς).

Σιγατεμία ἴδε κατωτέρω.

Σίγλος, ὁ Σίκλος, ἀγγεῖον μετάλλινον πρὸς φρεαντλίαν, παρ' ἄλλοις Σίχλος, **Σιχλί** ὑποκοριστικῶς.

Σιδεροστία. Ἡ πυροστία. Σιδηροῦν ἐργαλεῖον τοῦ μαγειρείου (**Trepied, chenet**).

Σηρίκι (εἶδος σταφυλῆς μελανοχρόου) καὶ **Σηρίκις** (Πλ.). «Κρέμεται σὰν τὸ σηρίκι».

Σήφουντας καὶ **φτασίφουντας** (ἐπτασίφουντας) υἱὸς νόθου, καὶ **Σίφουντας** ὁ λαίλαψ, ἡ καταιγίς.

Σκαβελικάρι· εἶδος πλεξίματος τῶν τσουραπίων.

Σκαθαρίδα (εἶδος ἐντόμου)· ἡ Κανθαρίς.

Σκαλίδι (τὸ)· ἐργαλεῖον γεωργ. (Σκαλὶς-ίδος). Τὸ σκαλιστῆρι· ἐκ τοῦ σκαλεύω τῶν ἀρχ. (**serfouette**) καὶ σκαλίζω νὰ εὗρω· καὶ ἡ παροιμία· «Ἡ ὄρνιθα σκαλίζοντας τὴν κόρυζά της βγάνει».

Σκαλικάντζαρος καὶ **Καλικάντζαρος** (**Belfana**) εἶδος ἀνδρικήλου φοβοῦντος τοὺς παῖδας κατὰ τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων ἐκτιθέμενον ὡς φόβητρον.

Σκαμάκι· ἐν δράγμα βαμβακίου περιτυλιγμένου. Τολύπη ἢ τουλούπα· καὶ πληθ. Σκαμάκια. «Τὸ χιόνι πέφτει σὰν Σκαμάκια» (à flocons).

Σκαρδέλλα (πληθ.) λέγονται τὰ δύο κερτασιδῆ ξύλα ἢ σίδηρα εἰς τὰ ἅκρα τοῦ Σαμαρίου. Παρ' ἄλλοις **σκαρδέλλα**.

Σκαρτζονρώνω. Σκαλοπατῶ ἔρπων πρὸς τὰ ἄνω (**rampier**) «ἐσκαντζούρωσε στὸν τοῖχο, ἢ στὸ δένδρον».

Σκαπετίζω καὶ **Σκαπετάρω** παρ' ἄλλοις· φεύγω, δραπετεύω. «σκαπέτισε (ἢ τὰ σκαπέτισε)» **Echapper**.

Σκάρος· εἶδος θαλασσίου ἰχθ. ὡς καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

Σκαμπανεβίζω· λέγεται ἐπὶ σώματος ἀμφιβέποντος (**basculer**)· καὶ ἡ Σκαμπανανέβα· εἶδος παιγνίου.

Σκεθρώνω· «ἐσκέθρωσε τὸ σανίδι» τουτ. ἐκυρτώθη.

Σκλούφου (ἐπιφων.) ἐπὶ δυσώδους. «Σκλούφου βρώμα»· φούχι ἢ πίφι παρ' ἄλλοις.

Σκολάζω ἢ σχολάζω. Παύω τὴν ἐργασίαν· «ἐσκόλασε ἀπὸ τῆ δουλειά του». «Ἡ ὄρνιθα ἐσκόλασε» τουτ. ἔπαυσε νὰ γεννᾷ.

Σκότωμα. Καλεῖται τὸ παρὰ κερὸν γεννηθὲν, ἢ ἑκτρωμα, ἀποβολή, ἢ ἐξάμβλωμα.

Σκουίζω καὶ **σκουή** πληθ. **σκουαῖς**· τὸ Σκούζω

παρ' ἄλλοις (τὸ σκύζω τῶν ἀρχ.) Ὀλολύζω. **Ur-lare, Strillare** ἰταλιστί.

Σκουλοῦδι (τὸ)· δράγμα λιναρίου ἀκλώστου· του· λοῦπι. Λέγεται καὶ **σκουλί**, **lin cardé**.

Σκουλουμίντρι (τὸ)· ἡ παρ' ἄλλοις Μπουρδουκέλλα (**Tombola ἢ Capo tombolo** ἰταλιστί).

Σκουῖλος ἡ πτέρνα τοῦ ποδὸς (**calcaneum**), καὶ Σκολάξινο τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς ἀξίνης.

Σκουντρῶ ἢ Κουτρῶ παρ' ἄλλοις· συγκρούω, ἐξ οὗ καὶ Σκουντρί. «Παίζει τὸ Σκουντρί»· λέγεται ἡ σύγκρουσις τῶν ὤων πρὸς ἀλλήλα κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Πάσχα. «Ἐσκούντριξε»· τουτ. συνεκρούσθη.

Σκορπαῖος. Ὁ Σκορπιὸς (ἐντομον), καὶ **Σκόρπαινα** καὶ **Σκορπίδι** (εἶδ. ἰχθ.).

Σκλίνο καὶ **Σκλινοπέτσι**· τὸ δέριμα τοῦ κᾶπρου ἐξ οὗ κατασκευάζονται παρὰ τοῖς χωρικοῖς αἱ βάσεις τῶν ὑποδημάτων.

Σκλιβώνω ἀντὶ στιλβώνω, ποιῶ τι στιλπνόν. (ἴδε καὶ **Μαγλιαίνω ἢ Μαγληναίνω**.)

Σκλήθρα· μικρὰ ἀκλῖς (ἴδε ἀγγίδα).

Σκρόφα (ἡ) καὶ **Σκρόφα**· καὶ **Θροφαρέα** ἡ γρομφά.

Σκράφρη (ἡ)· εἶδος θάμνου μυτεροῦ ἐμβαλλομένου εἰς τὸ δέριμα τοῦ ὄνου, ἢ ἄλλου ζώου πρὸς θεραπείαν.

Σιγατεμία· ἡ νηνεμία ἢ γαλήνη τοῦ ἀνέμου, ἴδε καὶ **ἀναπαλία**.

Σκολοπετρίδα· ἡ Σκολόπενδρα. Τὸ σαρανταπόδαρον.

Σκοτία καὶ **Σκοτούρα** ἢ ζάλη. «Ἐχει σκοτία»· τουτ. σκοτοδινίασιν. Καὶ μτφρ. «ἔχει πολλαῖς σκουτοῦρες»· τουτ. φροντίδες.

Σκοτίδι (τὸ)· σκότος· ἔγεινε σκοτίδι· παρ' ἄλλοις σκοτάδι. «Σκοτίδι ἔδης»· τουτ. σκότος βαθύ.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΛΥΓΟΥΣΤΟΥ 15, 1864.

Ἡ συζήτησις τῶν τεσσάρων πρώτων ἄρθρων τοῦ συντάγματος καὶ τῶν διαφόρων εἰς αὐτὰ τροπολογιῶν καὶ προσθηκῶν ἐπεραιώθη· ἐγένοντο δὲ δεκτὰ τὰ ἄρθρα μετὰ δύο ἐβδομάδων ἦτοι 6 συνεδριάσεων συζήτησιν ἐπὶ τῶν δύο πρώτων, ἃ τίνα παρεδέχθη τέλος ἡ Συνέλευσις ὡς εἶχον ἐν τῷ σχεδίῳ, ἀπορρίψασα πάσας τὰς τροπολογίας καὶ πάσας, πλὴν μιᾶς, τὰς προσθήκας. ἔχουσι δὲ ὡς ἐξῆς τὰ τέσσαρα ψηφισθέντα ἄρθρα.

Ἐν ὀνόματι τῆς Ἀγίας καὶ ὁμοουσίου καὶ ἀδιαίρετου Τριάδος κλ.